

Писци из расејања – Стеван Симићар**ЈЕДНОМ ЋУ СЕ ВРАТИТИ**

*(Мојим друговима из деињства,
живима и мртвима)*

Рођен сам тамо, где се њишу бујна поља у ритму северних ветрова. На својим високим таласима, дубоким звезданим небом разносе чежњиве јецаје тамбурица и виолина из даљина, над опустелим салашима и успаваним варошима.

Растао сам тамо, где су ми босим ногама ћилим биле росне траве, уз кукурузишта, житна поља; тамо где су касна лета мирисала слатким дахом презрелих винограда.

Стасао сам тамо, где испод равне, топле површине, шуми и таласа дух давно исушеног Панонског мора. Те прастаре, велике воде по којој никад не заплочише једрењаци, а неустрашиви морнари никад на пешчано дно, у мрачној, непрозирној дубини, не сахранише своје снове.

Љубио сам први пут у пролеће, мирисали су багремови у шору, док се у праскзорје рађао нови сунчани дан, а ми, невини као јутарња роса, полако рудели и sazревали у њему, попут плодова старих стабала трешања.

Тамо, где су штрудле и чардаци виши од неба, а бременити, црни облаци нижи од детелине. На оном месту, где су јабланови, горди и смели, виши од планина, а њихове младе невесте, витке тополе, стидљиво пред њима повијају

главу. Тамо, где се шарене дуге, извезене сунчевим зрацима, проткане тешким, оловним капима кише, издижу високо у небеса, блистајуци, а затим се, спуштајући у савршеном луку, клањају прамајци земљи.

И са овог краја света, једном ћу се вратити.

Још само једном да пружим поглед на тај топли, плодни, избраздани, широм отворени длан, и да видим у ноћи светла суседног села које изгледа као да је одмах ту, надохват руке. И да ми образе помилује свежи миомирис равнице.

Равнице која ме мами обиљем мириса и боја – зеленом, жутом, плавом, бојом цимета... Храњивим мирисом свежег паорског хлеба... Зове ме да још једном искапим чашу рујна вина, и онако бећарски, лумпујем до зоре у биртији на крају сокака... Призива ме да се још једном насладим зрелим дудињем, из којих се цеди нектар, таман као крв, бео као јутарња роса.

Дозива ме сећањем на циганску чергу на ивици села; на одбеглог црног коња што јури машући сјајном гривом, без ограда пред собом, без улара. Растерећен и чио, лак као панонски вихор, слободан као Цигани чергари, јури он крилат, чини ми се као да лети небом, док земља пршти под његовим копитама.

Умиљавају ми се својом песмом тајанствене сирене давно усахлог мора, мами та раскалашна зелено-жутоплава богиња плодности. Дарежљива мајка насушног хлеба.

И ја ћу јој доћи. Можда, заувек. Једног дана.

